

JOAN ARMENGOL I COSTA, A L'ALTRE COSTAT DEL MICRÒFON

UNA ENTREVISTA DE JOSEP ELIAS I FARRÉ

Ens coneixem des de petits. Les nostres àvies vivien a la mateixa escala d'una casa del carrer Nou. Allí, mentre anàvem a visitar-les, vam iniciar la nostra amistat tot jugant. Ell, però, va néixer tres anys després que jo, el 17 d'agost del 1934. Aquesta diferència d'edat no era cap obstacle per enfortir la nostra companyonia. Els estudis primaris ens van portar a escoles diferents. El Joan, als Escolapis (vivia a la rambla de Sant Ferran) i jo, als Maristes. El seu pare, Jaume, era blanquer i la seva mare, Teresa, va ser treballadora en el gènere de punt, dos oficis emblemàtics de la identitat igualadina d'aquells anys. A l'hora d'anar a treballar va entrar d'escrivent a la fàbrica M. Prat Torras, una feina que compartia amb la de repartidor de pastisseria... Eren els anys de la postguerra. Va ser el primer secretari que va tenir l'*Escuela Superior de Tenería* d'Igualada.

Avui, al cap dels anys, conversem per tal de rebobinar i repassar la seva trajectòria. Mantenim un diàleg que ens porta a evocar un temps ja passat i que resta emmarcat dins d'unes pautes periodístiques que, en aquest món de la comunicació i de la informació, ofereixen una bona munió de contrallums i s'han vist sotmeses, en bona part, al dirigisme polític de tota una època.

— Per iniciar la nostra conversa, podries completar la teva fitxa familiar?

— Mira, el famós pallasso i català universal Charlie Rivel va ser, el 1966, padrí del meu casament amb M. Teresa Casas, secretària de Ràdio

Barcelona, amb qui vaig tenir tres fills: Thaïs (43), Senén (41) i Efrèn, que va morir albat. Tinc un nét, Àlex (10). He conservat molta amistat amb la filla del genial *clown*, la Paulina Schuman, a qui vaig presentar en uns *Cigrons de l'Ateneu*, el maig de 1997, quan aquesta artista va venir a Igualada a recollir el *Cigró d'Or* atorgat per l'entitat ateneista. També la vaig presentar en una taula rodona al Caixa Fòrum de Barcelona, el 2007...

— Bé, no correm tant. Anem a pams. Recordes com vas iniciar la teva vida radiofònica?

— Als 15 anys ja vaig entrar en el món de la ràdio, concretament als estudis de *Radio Juventud de Igualada*. El 22 de gener de 1950 vaig pronunciar les paraules inaugurals de la primera emissió oficial d'aquesta ràdio, als nous estudis de l'avinguda de Balmes. Allí tots ens esmerçàvem a oferir una programació amena i atractiva, amb concursos, radioteatre, retransmissions esportives, sota l'estricta direcció de Josep Lladó Gomà, Enric Basas Teixidó, Ramon Marín Casals...

Eren els temps, també, del *Disco dedicado* a parents i amics, amb aquelles cançons de la Lola Flores, Manolo Escobar, Antonio Molina... amb motiu d'algun casament, aniversari o una primera comunió. Les dedicatòries es feien inacabables!

— Què en saps de la història de Ràdio Igualada?

— A la nostra ciutat el primer aparell emissor el va construir el lampista Josep M. Prat, al

seu domicili, al carrer del Roser. Va ser la primera emissora de Ràdio Igualada! Ell i la seva germana van ser els primers a dotar-nos d'un mitjà de comunicació nou, d'una manera totalment amateur, però amb ganes de superació. A més d'emetre música, ja endegaven alguns concursos i altres programes amb què es guanyaven el favor dels oients, els quals, però, ben aviat van batejar aquella emissora com a *Radio perdón*, a causa de les moltes vegades que els locutors s'equivocaven i en demanaven excuses... Amb tot, tenen el mèrit d'haver estat pioners.

— **Després d'ells, què va venir?**

— Per imperatiu legal, aquella emissora va passar a mans de l'Ajuntament i va quedar instal·lada a les dependències de l'edifici consistorial. Allí les locutores van ser Hermínia Artigas i les germanes Carme i M. Teresa Ratera. Posteriorment, va passar successivament a ser *Estación Escuela núm. 4 del Frente de Juventudes*, emissora de la CAR (*Cadena Azul de Radiodifusión*) i RNE (*Radio Nacional de España*).

— **Quan tu vas entrar a Ràdio Igualada, quin personal hi havia?**

— Amb el temps, ja no els recordo del tot. Però faig memòria que quan vaig començar a l'emissora vaig coincidir amb els tècnics Francesc Torras, Rafel Esteve, R. Francolí (*Pouaire*), Marimon, F. Planell; els locutors Jaume Costa (oncle meu), Lola Fillat, M. Teresa Ratera, Núria Barral, José Galán, i els guionistes Josep Vidal, Manuel Mateu, Joan Gual, Sebastià Borràs i un gran nombre d'igualadins dedicats a la radiodifusió de manera autodidacta, els noms dels quals ara sento no recordar. Llavors no existia la carrera de periodista. Jo tenia cura dels informatius i aviat vaig començar a fer entrevistes. Les converses van ser una innovació en aquelles emissions de notícies.

— **Com eren les retransmissions esportives?**

— Hi havia els locutors Antoni Castellort, Magí Castellort i Josep Mussons que s'anomena-

ven *Arquero Azul*, *Turbante Blanco* i *Juan Balón*. I també en Josep Vidal. Ells tenien cura d'informar dels partits del CF Igualada i s'atreuen a fer retransmissions. Es feien a través d'una connexió telefònica especial que s'havia de sol·licitar a la companyia.

— **Recordes alguna anècdota d'aquella època?**

— Arran del transcendental partit Lleida-Igualada, i com que no vam poder obtenir l'obligatori permís federatiu per tal de poder oferir-ne la retransmissió, en Josep Mussons va idear un estratagema: va fer anar un enviat a Barcelona a posar un telegrama dirigit al president del Lleida, que des de la capital va ser redactat en aquests termes: «*Federación autoriza retransmisión partido del domingo...*» I els oients de Ràdio Igualada van poder seguir les incidències de l'encontre, disputat en terres del Segre, un cop «superada» la legalitat vigent.

— **També et vas dedicar a la premsa?**

— Efectivament, i ben aviat em vaig convertir, també, en redactor dels periòdics locals *Igualada* i *Igualada Deportiva* i, alhora, en un directiu i cronista del CF Igualada, l'Igualada HC i la UCI. L'any 1954, aprofitant les vacances, vaig oferir-me per fer de locutor en la XXXIV Volta Ciclista a Catalunya.

— **Recordem, com si fos ara, aquelles presentacions de les vesprades ciclistes que tenien lloc en aquell enyorat velòdrom del camp de l'Ateneu, que començaves sempre amb aquella salutació: «Buenas noches, les habla Juan Armengol...» Per cert, quan vas fer el servei militar vas continuar fent de locutor?**

— Sí. Vaig fer la mili a Ceuta i a Tànger, on vaig col·laborar a *Pan American Radio*, i vaig poder entrevistar, entre d'altres personatges, el director musical Ataúlfo Argenta, en una primera entrevista per al setmanari *Igualada*.

— **Com vas continuar amb el teu ofici?**

— De retorn a la capital de l'Anoia, amb ganes de progressar en l'ofici, de manera desinteressada,

anava a presentar *Fin de Fiesta*, molt en boga en aquells temps als escenaris barcelonins. Això em va servir per relacionar-me amb molta gent de la premsa, la ràdio, la televisió i actors. Va ser una manera de promocionar-me.

A final dels anys cinquanta, vaig aconseguir entrar a Ràdio Barcelona, on després vaig rellevar el popular Bobby Deglané. D'aquella època recordo que, obsessionat a donar primícies, una vegada vaig haver de desplaçar-me amb tren a Tarragona per tal de ser el primer periodista a entrevistar Tomàs Garicano Goñi, el nou governador civil de Barcelona, que venia a la Ciutat Comtal, i vaig oferir als oients les primeres declaracions d'aque-

lla autoritat, abans que ho pogués fer l'emissora oficial de Radio Nacional de España.

— **A Igualada vas fer, però, unes entrevistes singulars, oi?**

— Tot i estar a Barcelona, no deixava de col·laborar en els mitjans de comunicació igualadins. Aquí vaig fer dues entrevistes tan originals com arriscades. Una amb el domador de lleons Luigi Gerardi, però dins de la gàbia, entre les feres. Va ser l'octubre de 1959, al Circo Mexicano, que va actuar a Igualada. L'agost de 1961, aquest mateix artista de circ va ser atacat, a Itàlia, per un dels seus ferotges animals.

També va ser sonada la conversa amb la famosa trapezista *Pinito del Oro*, ja que ambdós la vam fer a dalt del trapezi, a 25 metres d'alçària, sense xarxa ni protecció. Va ser al Circo Español, de l'empresa dels vienesos (Franz Joham, Artur Kaps i Carcellé), l'any 1960. Ara reconec que va ser una temeritat. Però l'entrevista va tenir un bon ressò periodístic. En van parlar uns quants diaris...

— Sí... Per la meua banda puc dir que, com a corresponsal a Igualada de la revista *Circo*, vaig enviar sengles cròniques d'ambdues entrevistes realitzades per aquell jove locutor igualadí. I com va ser el teu pas a la televisió?

— L'any 1971 vaig entrar a Televisión Española a Catalunya i vaig arribar a ser-ne, després, adjunt de direcció dels serveis informatius, de l'emissora de Miramar, compaginant la tasca amb Radio Nacional de España. També escrivia a *El Noticiero Universal* (més conegut pel *Ciero*) i a *El Correo*

Catalán, on tenia una secció a dues columnes: *Magnetofón Barcelonés*, en la qual publicava les meves entrevistes diàries a personatges d'actualitat. Calculo que he fet unes 60.000 entrevistes. Aviat està dit!

— Tot i ser entrevistador, tu també has estat entrevistat?

— Sí, també he canviat els papers del diàleg, i he passat d'entrevistador a entrevistat. El dia 2 d'abril de 1967, per exemple, Manuel del Arco em va sotmetre a un *Mano a mano* a les pàgines de *La Vanguardia*, amb la circumstància, però, que tretze anys abans (el febrer de 1954), jo ja l'havia entrevistat a ell, arran d'una vinguda del mestre d'entrevistadors a Igualada.

Jo sempre l'anomenava *don Manuel*. Llavors ell em va autoritzar a anomenar-lo, simplement, Manuel, així a seques, a la qual cosa li vaig respondre: «¡Gracias, Manolo!». Del Arco sols hi va poder afegir: «¡Ya me has perdido el respeto!»

— Curiosament, la teua caricatura va sortir a l'inrevés, com es pot notar per la signatura de Del Arco... Amb qui més has conversat?

— En el seu dia, també va entrevistar-me Joan Antoni Montaner, per a la seva particular revista *Azul*, on va comentar l'entrevista feta a la *Pinito*, a la qual —sigui dit de passada— jo ja havia entrevistat l'any 1958, a Barcelona. Molts anys després, el 16 de juliol de 2004, i en una entrevista que va fer-me per a *El Periódico*, la periodista Elena Hevia afirmava: «El seu micròfon va entrevistar durant anys els personatges que passaven per Barcelona». I uns dies després, el 26 de juliol del mateix any, Oscar Bardají Martín me'n va fer una altra al *Full Dominical de Barcelona*, referint-se a la meua tasca a Ràdio Estel, l'emissora de l'arquebisbat barcelonès.

— Més entrevistes a l'entrevistador...

— Doncs sí, a la *La Contra* de *La Vanguardia*, per exemple. Va ser el 2 de juliol de 2010. Víctor

M. Amela va recordar que, exactament 45 anys abans, en aquella mateixa data de 1965, vaig aconseguir entrevistar, a peu d'avió, els membres del conjunt musical *The Beatles*, que venien a actuar a la Monumental de Barcelona. Ringo Starr es va interessar pel temps que faria. Van allotjar-se al Palace Avenida. A causa de la gran volada que van tenir aquells joves de Liverpool, aquella entrevista s'ha tornat mítica.

L'11 d'abril de 2011, Gemma Busquets va entrevistar-me per al diari *El Punt (Avui)* i em va qualificar com «l'entrevistador més prolífic». I, ara, us agraeixo que sigui una publicació de la meua ciutat la que m'entrevisti. Gràcies! Igualada sempre és dintre meu, tot i que sigui un igualadí forà!

— **Era difícil ser periodista en aquells anys?**

— Als anys cinquanta no podíem fer informació. S'havia de portar tot a la censura i amb l'entrevista el personatge donava informació. A més,

hi havia gent que no podia sortir per antena. Vaig entrevistar Pau Casals, a Puerto Rico —un dels diàlegs que considero com a més important— i no es va poder emetre fins passat el 1975... Quan vaig començar a *Radio Juventud de Igualada*, el magnetòfon pesava vuit quilos... He de dir que vaig passar una llarga etapa fent 7 o 8 entrevistes diàries entre *Ràdio Barcelona* i *El Correo Catalán*. Feia molt carrer!

— **Hi havia censura?**

— En aquella època hi havia coses que no es podien preguntar. Ara es pot preguntar el que vulguis. A mi, un dia, un ministre em va escriure a l'aeroport: «*¡Ésta no es pregunta para un ministro!*». Només li havia preguntat per la llei de Premsa, que era el tema estrella d'aquells dies...

Com he dit una de les entrevistes que més em va satisfer va ser la de Pau Casals, que em va atendre a casa seva, a Puerto Rico, tot i que no es pogués emetre fins després de la mort de Franco.

— **Quines satisfaccions t'ha donat l'ofici?**

— Crec que una de les satisfaccions que tinc, modestament, és que he pogut entrar a formar part de la història de la radiodifusió. El meu nom consta en diversos llibres recopiladors de la vida de la ràdio. En l'opuscle *Tretze anys de Joventuts Musicals de Barcelona, 1963-1976*, de Manuel Capdevila Font, podem veure com estic entrevistat Herbert von Karajan (1967), Yehudi Mehuin (1968) i Ravi Shankar (1969).¹

— **Has treballat també amb Luis del Olmo?**

— El sociòleg Lorenzo Díaz, en el seu volum *Luis del Olmo, protagonista*, em qualifica d'«*hombre-entrevista*» i afirma: «*El hombre que más entrevistas ha hecho en la radio y la televisión*».² Amb ell vaig treballar dos anys al programa *La radio en marcha*, a Radio Peninsular. Per cert, a l'enterrament del pare de Luis del Olmo em va tocar llegir l'Evangeli, i això em va fer recordar aquelles lectures que feia de petit als Escolapis durant el mes de Maria i que van ser la llavor que, posteriorment, va fructificar en el meu ofici de locutor.

Igualment em podeu trobar a l'obra *50 años de TVE 1949-1995*, del mateix Lorenzo Díaz, el qual em qualifica com «*el mejor entrevistador de la televisión española*».³ En aquest volum, l'autor es permet fer aquesta afirmació: «*En el franquismo la televisión, informativamente, era repugnante, pero tenía más credibilidad*». Pel que fa a Armand Balsebre, al volum II de *Historia de la Radio en España, 1939-1985*,⁴ publica una fotografia meva entrevistant el famós futbolista Ladislao Kubala.

D'altra banda, el gener de 1991, l'exlocutor de Radio Logroño i de Ràdio Igualada Jaume Ferrer i Piñol va dedicar tres articles de les seves *Arrels*

igualadines,⁵ publicades a *La Veu de l'Anoia*, a la nostra comuna activitat, des que escrivíem junts a *La Voz Escolar*, quan encara érem col·legials i ja feiem entrevistes.

— **Al llarg de la teva carrera has guanyat molts premis. Recordes els més destacats?**

— Entre d'altres de menor importància, he rebut el *Premio Ondas*, el *Premio Nacional de Radio del Ministerio de Información y Turismo*, el Premi Ciutat de Barcelona, l'*Oscar de la Comunicación*, la Medalla de la Ciutat d'Igualada al Mèrit Cultural, el *Madroño de Oro* de la Casa de Madrid, la Medalla de Plata de la Creu Roja, el Premi Entranyable de l'APEI-PRTV, la Medalla Josep Pla, l'Antena d'Or per la promoció de l'esport a Catalunya...

— **Tens d'altres distincions?**

— Sóc membre de la Confraria del Cargol, festa anual que presento. També formo part de l'Arca de Noè, com a *Àguila*. Van atorgar-me l'Ordre del Mèrit Civil. Estic distingit amb la Menció d'Honor de Ràdio Associació. Sóc soci fundador de l'Acadèmia de les Ciències i les Arts de Televisió. El mes de maig de 2011 vaig ser homenatjat de sorpresa pels meus companys de Ràdio Estel, on ara, cada divendres, continuo fent entrevistes al programa *Amb llum pròpia*. L'agost del mateix any, la Fundació Àgora pel foment de la comunicació i per al desenvolupament va atorgar-me el Premi Especial Catalunya de Comunicació.

— **Recordes alguns altres fets curiosos o anecdòtics del teu treball?**

— L'escriptor empordanès Josep Pla, en preguntar-li sobre el premi que porta el seu nom, va contestar-me amb aquella expressió que tant se li ha atribuït: «*És una collonada*»... I en el volum 45 de les seves *Obres Completes* es va publicar una

1. Barcelona: Editorial de Música Boileau, 1998.

2. Barcelona: Editorial Planeta, 1999, 345 p. El mateix Díaz l'esmenta també a la seva obra *La Radio en España 1923-1997* (Madrid: Alianza Editorial, 1997, 784 p.).

3. Madrid: Alianza Editorial, 2006, 414 p.

4. Madrid: Editorial Càtedra, 2002, 512 p.

5. «El temps de la Voz Escolar» (161, 4 de gener de 1991); «L'Armengol del micro i les espardenyas» (162, 11 de gener de 1991); i «L'etapa d'or de l'Armengol» (163, 18 de gener de 1991).

fotografia de l'enregistrament de la meva entrevista per a TVE, cosa que no li feia pas cap gràcia.⁶ Una altra: en rebre l'Antena d'Or, Juan Manuel Fangio, el campió de fórmula 1, i jo anàvem amb taxi a tota velocitat per Barcelona, a fi d'arribar puntualment a l'hora de fer l'entrevista i, davant la meva insistència al taxista per tal que corregués més, aquest va dir: «Que es pensa que sóc en Fangio, jo?». No vulgueu saber quina cara va fer quan la nostra resposta va ser: «No, no, en Fangio és el seu passatger!»...

— **Sempre has perseguit la primícia?**

— Entre les moltes presentacions que he fet cal esmentar el lliurament de la Clau de Barcelona, la retransmissió del Festival Internacional de la

Cançó de San Remo i la concessió del Premi Nadal de novel·la. El 7 de gener del 1959 vaig poder ser el primer a entrevistar el guanyador de l'edició 1958, que no era pas present a la sala. Era en Josep Vidal Cadellans, que festejava amb una noia que vivia a la mateixa escala del meu domicili de naixement a Igualada. Abans que ningú, vaig poder conversar amb l'autor de *No era de los nuestros*. Per cert, Vidal Cadellans va morir a Igualada el 1960. Malgrat els esforços del meu mestre Manuel del Arco, aquest no va aconseguir contactar amb el guanyador, tal com confessava l'endemà en el seu periòdic. Una casualitat de la vida em va oferir una valuosa primícia.

També tinc l'honor d'haver estat el primer d'entrevistar el president Josep Tarradellas, al retorn de l'exili. Vam viatjar en el mateix avió que el va portar a Madrid, des de Tours. El polí-

6. Barcelona: Editorial Destino, 1984, a cura de Josep Vergés, 653 p.

tic català anava amb la seva esposa, Antonieta, i família. Manuel Ortínez Mur, d'ascendència igualadina, va ser el promotor d'aquella «operació retorn». Novament, ser igualadí em va obrir la porta informativa.

— ... Però a vegades també has estat el darrer!

— Sóc el darrer, sí, entrevistador que va parlar amb l'actor George Sanders, guanyador d'un Oscar. Va ser molt poques hores abans que el conegut artista cinematogràfic decidís treure's la vida en un hotel de Castelldefels. Va ser un succés que em va deixar molt impactat.

— També pots fer gala d'haver dialogat amb alguns mandataris, no és cert?

— Sí, sí, alguns. El 1967, al palau de Pedralbes, durant una audiència de Franco, em vaig atrevir a fer-li algunes preguntes, micròfon de Ràdio Barcelona en mà, davant la sorpresa del dictador, gens acostumat a aquest tipus de situacions.

He dialogat amb el cardenal Vicente Enrique Tarancón, home destacat de la transició, a qui ja havia entrevistat a Igualada, essent bisbe de Solsona.

Al palau de la Zarzuela, amb el príncep Joan Carles, juntament amb una representació de Ràdio Barcelona, arran del lliurament als seus fills de les joguines comprades amb aportacions dels oients

de l'emissora barcelonina, i en presència de la princesa Sofia. Més endavant, en el primer viatge que va fer a Barcelona, ja com a rei, durant un acte en què el monarca va dirigir unes paraules en català. També havia entrevistat el seu pare, D. Joan de Borbó. Va ser una entrevista que va tenir certa ressonància internacional.

I he d'esmentar també el president Adolfo Suárez, a qui vaig acompanyar en viatges d'Estat a Veneçuela i Cuba, on vaig conversar amb els presidents Carlos Andrés Pérez i Fidel Castro.

— La teva condició d'anoienc també et va ajudar alguna altra vegada...

— Al president nord-americà Richard Nixon, natural de Yorba Lynda, li vaig fer saber que aquella localitat deu el seu nom a un anoienc, fill de Jorba. Nixon, en saber-ho, volia visitar aquesta localitat de la nostra comarca, però el protocol de seguretat va impedir-ho.

Finalment, amb Joaquim Navarro Valls, nét d'un igualadí, que durant molts anys va ser portaveu del Vaticà, mantinc una profunda amistat i correspondència, precisament per la meva condició d'igualadí.

— Estàs jubilat, però ja has dit que continues a Ràdio Estel.

— Sí, però de manera totalment altruista. La Seguretat Social no permet que tingui altres entrades. En aquesta emissora, entre d'altres personalitats, he entrevistat prelats com ara Ricard M. Carles, Joan Enric Vives, Antoni Deig, Lluís Martínez Sistach, Antonio Rouco M. Varela; polítics com Jordi Pujol, Pasqual Maragall, Ernest Lluch, Josep Piqué, Artur Mas o Xavier Trias; artistes com Amparo Soler Leal, Josep M. Flotats, Joan Manuel Serrat, Mercè Sampietro i l'escultor Josep M. Subirachs; o esportistes com Joan Antoni Samaranch, Manuel Estiarte, Jordi Villacampa, David Barrufet...

Per tot aquest historial, Joan Armengol, que també va presidir a Catalunya l'Associació

de Periodistes Europeus, és un professional que mereix figurar al mateix nivell que molts altres noms del periodisme, tot i que cap altre no pot presentar un nombre d'entrevistes tan extens i meritori. Confessa estar bastant cansat. La seva presència en actes, ara, passa desapercebuda per als nous periodistes i això el deixa decebut... I amb ganes de plegar veles.⁷

Esperem, però, que no ho faci i que continuï fent entrevistes, un camp en el qual sempre ha estat un artista...⁸

7. Així i tot, no li manquen pas reconeixements de tant en tant; fa ben poc, dos números successius del suplement *Cultura's* de *La Vanguardia* van dedicar les pàgines centrals a publicar un important recull de fotografies de Joan Armengol entrevistant personatges famosos.

8. A més de les que ja han anat sortint, i només a títol d'exemple, podem citar algunes de les personalitats conegudes que Joan Armengol ha entrevistat i que hem extret de la seva llarga nòmina: Grace Kelly, Vittorio Gasman, Alberto Sordi, Kirk Douglas, Mario Moreno *Cantinflas*, Jane Mansfield, Marlene Dietrich, Joan Crawford, Orson Welles, Vittorio de Sica, Gina Lollobrigida, Claudia Cardinale, Xavier Cugat (amb qui va compartir anys d'hotel, a Barcelona), Rudolf Nuyerev, Andrés Segovia, Artur Rubinstein, Alfredo Kraus, Jaume Aragall, Mario del Mónaco, Renata Tebaldi, Luis Mariano, Montserrat Caballé (va promocionar que es col·loqués una placa a la casa nadiua de la soprano al carrer d'Igualada, al barri de Gràcia), Salvador Dalí, Joan Miró, Ella Fitzgerald, Jacques Costeau, Mary Santpere, Ted Kennedy, Dr. Christiaan Barnard, Marcel McLuhan, Severo Ochoa, Joan Oró, Tennessee Williams, Camilo José Cela, Gabriel García Márquez, Antonio Gala, Salvador Espriu, Josep Carner, Alejandro Casona, Federico García Sánchez, Mark Spitz, Alí Cassius Clay, Joaquim Blume, Joan Capri, Jackie Stewart (campió de fórmula 1, primer personatge que va entrevistar per televisió), Mike Connors *Manix*, Carlos Lemos, Paco Martínez Soria, Manuel Dicenta, García Berlanga (a qui va conèixer durant una visita que el director de cinema va fer al Rec d'Igualada), Aurora Bautista, Núria Espert, Glòria Lasso, Lilián de Celis, Conxita Montes, Adolfo Marsillach, Antonio, Rosario, Manuel Ausensi, Carles Sentís (amb qui va viatjar a les Filipines), Aldo Moro, Coretta King, Nelson Mandela, Rainier II de Mònaco... O sigui, tot un ventall de figures de primer ordre de l'esport, el cinema, la literatura, la medicina, la política i la dansa.

JOSEP ELIAS I FARRÉ (Igualada, 1931). Periodista i estudiós de la història i les tradicions locals i del món del circ. Durant molts anys ha estat redactor dels setmanaris igualadins *Vida...* i *La Veu de l'Anoia*. Membre de la Fundació Sant Crist d'Igualada dins els Premis Ciutat d'Igualada, mantenidor del Premi al compromís social i cívic Mossèn Còdol.